

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 330

Ἰούλιος-Αὐγουστος 2013

Πρός τούς 19 ἀδελφούς Ἀρχιερεῖς πού τόν καταδίκασαν χωρίς δίκη

“...Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί. Τήν παροῦσαν τήν ἀπευθύνω πρός ὑμᾶς οὐχί διά νά καταδικάσω τάς ἐνεργείας σας. Ἐνα Ἀρχιερέα τόν κρίνει ἡ συνείδησίς του, ἡ ἱστορία καί πολύ περισσότερο ὁ Θεός. Αἱ δεκαεννέα ψῆφοι σας θά παραδοθοῦν εἰς τήν ἱστορίαν καί εἰς τάς χεῖρας τοῦ ζῶντος Θεοῦ καί θά κριθοῦν. Ἐγώ ἐπιθυμῶ νά σᾶς εἶπω ὅτι ἐκ βάθους καρδίας σᾶς συγχωρῶ. Οὐδέ τήν παραμικράν σκιάν δέν κρατῶ εἰς τήν καρδίαν μου ἐναντίον σας. Τοῦτο δέν σημαίνει ὅτι ἀποδέχομαι τήν πράξιν σας. Ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, θά ὑποβάλω ἔνστασιν εἰς ὁλόκληρον τήν Ἱεραρχίαν, εἰς ὅλους τούς ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ ἀδελφούς μου Ἐπισκόπους, καλῶν αὐτούς ὅπως ἀποκαταστήσουν τήν κανονικήν Τάξιν. Ὡς δέ Ἕλλην πολίτης εἶμαι ὑποχρεωμένος νά ζητήσω τήν βοήθειαν τῆς δικαιοσύνης. Ἐλπίζω ὅτι δέν θά πικραθοῦν αἱ καρδίαι σας διά τήν προσφυγήν μου εἰς αὐτήν.

Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί Πατρός καί ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετά πάντων ὑμῶν.

Ἐλάχιστος ἐν Χριστῷ ἀδελφός
Ὁ Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ”

† Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

(δ)

Μετά την παραίτηση του Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου πρόβαλε στό ἐκκλησιαστικό προσκήνιο ὁ Ἱωαννίνων Σεραφεῖμ. Ὅχι λόγω τῶν ποιμαντικῶν καί θεολογικῶν ἐπιδόσεών του, πού ἦταν πολύ φτωχές, οὔτε ἐξ αἰτίας τῆς ἔξωθεν καλῆς μαρτυρίας γιά τήν ἀγιότητα τοῦ βίου του, πού δέν ἐμαρτυρεῖτο στήν Ἄρτα οὔτε καί στά Γιάννενα πού τοποθετήθηκε μητροπολίτης, ἀφοῦ ὅλοι διαπίστωναν τό ἄξεστο καί ἄστατο τοῦ χαρακτήρα του. Βρέθηκε στό ἐπίκεντρο τῶν ἐξελίξεων, ἤδη πρό τῆς παραιτήσεως Ἱερωνύμου, ὀρκίζοντας τήν κυβέρνηση τοῦ στενοῦ φίλου του δικτάτορα Ἱωαννίδη.

Ὁ φίλος του Ἱωαννίδης τοῦ ὑποσχέθηκε νά τοῦ δώσει ὅποια-δήποτε νομική φόρμουλα θελήσει γιά νά ἀναρριχηθεῖ στόν Ἀρχιεπισκοπικό θρόνο. Συμβουλευόμενος τόν μεγάλο γνώστη

περί τά ἐκκλησιαστικά, τόν πρῶ-
ην Ἀθηνῶν Ἰάκωβο Βαβανάτσο
(ὅπως εἶδαμε στό προηγούμενο
ἄρθρο), σχεδίασε μαζί του μιὰ
σύνοδο πολυμελῆ (ὄχι ὀλιγομελῆ
ὅπως ἦταν ἡ Ἀριστίνδην πού ἐξέ-
λεξε τόν Ἱερώνυμο), τήν ὁποία
δέν ὀνόμασε Ἀριστίνδην ἀλλά «κα-
νονική Ἱεραρχία», 32 μητροπο-
λιτῶν, πού ἀπετελεῖτο ἀπό τήν
«πρεσβυτέρα Ἱεραρχία» τῶν πρό
Ἱερωνύμου μητροπολιτῶν (ἐξαι-
ρουμένων τῶν συμμετεχόντων
στήν Ἀριστίνδην πού ἐξέλεξε τόν
Ἱερώνυμο).

Ἡ φόρμουλα αὐτή πῆρε σάρ-
κα καί ὅστά μέ τήν 3 Συντακτική
Πράξη τῆς δικτατορίας. Ὀνόμα-
ζε τούς 32 μητροπολίτες «κανο-
νική Ἱεραρχία» (μέ ποιό κριτήριο
ὁ κοσμικός νομοθέτης μπορεῖ νά
ἀποφανθεῖ περί κανονικότητας
μητροπολιτῶν; Δέν εἶναι ὑπόθε-
ση ἐσωτερική τῆς Ἐκκλησίας ἡ
κανονικότητα τῶν ἐπισκόπων

της;). Από αυτή την «Ίεραρχία» τῶν 32 πέτυχε τήν ἐκλογή του σέ Ἀρχιεπίσκοπο. Καί κατά τήν ἔκφραση τοῦ Ἐλευθερουπόλεως Ἀμβροσίου: *«κυνικάι συναλλαγαί, φατριαστικάι δοσοληψίαί καί ταπεινά συμφέροντα»* ἀνέβασαν τόν Σεραφεῖμ μέ τή βοήθεια τοῦ Ἰωαννίδη στήν Ἀρχιεπισκοπική καθέδρα.

Μέ τήν πλειονότητα τῆς Ἱεραρχίας ἐκτός καί τή μειονότητα νά συνεδριάζει γιά τήν τύχη τῶν πολλῶν, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος γιά ἓνα ἐξάμηνο ὁλόκληρο ἔμοιαζε σάν ἓνα καζάνι πού ἔβραζε καί ἦταν ἔτοιμο νά ἐκραγεῖ. Ἄλλες στιγμές ὁ Σεραφεῖμ ἀπειλοῦσε τοὺς πῖο ζωηροὺς ὅτι θά τοὺς κηρύξει ἐκπτωτους καί ὅταν τό μέτωπο τῶν ἐκτός γινόταν συμπαγές, ἔκανε κινήσεις διπλωματίας ἀναγνωρίζοντας πρόσκαιρα καί κατά τό δοκοῦν κάποιους ὡς κανονικοὺς, χωρίς ὅμως νά τοὺς εἰσάγει στήν «κανονική Ἱεραρχία». Ἀπό τήν ἄλλη βιαζόταν νά ἐκπληρώσει τίς ὑποσχέσεις πού εἶχε δώσει στοὺς ψηφοφόρους του.

Ἡ διαδικασία αὐτή ξεκίνησε μέ τήν ἔκδοση τοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος ὑπ. ἀριθμ. 411 τῆς 16ης Μαΐου 1974: *Περί ἰδρύσεως Ἱερῶν Μητροπόλεων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος καί τρόπου πλη-*

ρώσεως αὐτῶν καί τῶν λοιπῶν τοιούτων. Δύο εἶναι τὰ βασικά στοιχεῖα τοῦ Ν.Δ.: 1) Ἰδρύονται 8 νέες μητροπόλεις (4 στήν Ἀρχιεπισκοπή, 2 -Μεγάρων καί Μεσογαίας- στήν μητρόπολη Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος καί ἄλλες 2 στή μητρόπολη Θεσσαλονίκης) καί 2) ἐπανερχεται τό μεταθετό. Καί πάλι ὁ κοσμικός νομοθέτης, μέ τήν παρότρυνση τοῦ Σεραφεῖμ (πού ἔπρεπε νά ἐκπληρώσει τίς ὑποσχέσεις του στοὺς ψηφοφόρους του), ἔρχεται νά νομοθετήσει ἀντίθετα μέ τοὺς Κανόνες, πού οὔτε τό μεταθετό ἐπιτρέπουν οὔτε τήν ἀπόσπαση κομματιοῦ ἀπό μητρόπολη χωρίς τήν ἔγκριση τοῦ οἰκείου μητροπολίτη.

Ἔτσι, ξαφνικά ὁ μακαριστός ἐπίσκοπός μας βρέθηκε νά ἀποκόβεται ἀκούσια, βίαια καί ἐντελῶς ἀπροσδόκητα ἀπό πληθώρα πνευματικῶν του παιδιῶν. Ἦταν ἡ πρώτη μαχαιριά πού στεροῦσε τόν πατέρα ἀπό τὰ παιδιά του. Ἄς δοῦμε τὰ αἰσθήματα ἐκείνης τῆς ὥρας ἀπό τό ἡμερολόγιό του:

«16-05- 1974. Παρ' ὅλες τίς ἀντιδράσεις τελικά σήμερα δημοσιεύθηκε το Ν. Διάταγμα τοῦ χωρισμοῦ τῶν Μητροπόλεων καί τοῦ Μεταθετοῦ.

Ἀπόψε εἶμαι ἄρκετά ἡρεμος. Ὁ χωρισμός ἀπό τὰ μέλη τῆς Ἐκκλη-

σίας, τά ὅποῖα διηκόνησα καί προσπάθησα νά βοηθήσω, ὅλες αὐτές τίς ἡμέρες μοῦ φαινόταν ἀνυπόφορος. Ὅμως ἀπόψε ἀποδέχομαι ἐν εἰρήνῃ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

17-05- 1974. Ὁ Κύριος μοῦ χάρισε τή γαλήνῃ Του. Τό κύμα τοῦ πόνου ἔσπασε μέσα μου. Νοκώθω μιά δύναμι μέσα στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Μέ τούς Χριστιανούς, τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, συνδέθηκα. Καί τά μοναστήρια μέ ξεκούραζαν. Ὁ Κύριος θέλησε νά μοῦ ἀφαιρέσῃ τό στήριγμα. Νά μοῦ στερήσῃ τήν ἐπικοινωνία μέ τούς ἀνθρώπους αὐτούς. Γεννηθῆτω τό θέλημά Του. Ἀξιώθηκα ἕξ χρόνια νά τούς διακονήσω. Αὐτό εἶναι ἡ φτωχή μου προσφορά στό θρόνο τοῦ Κυρίου μου. Τόν παρακαλῶ νά μοῦ συγχωρήσῃ τά λάθη.

18-05- 1974. Τό ἀπόγευμα ἐπῆρα τηλεγράφημα ἀπό τόν ἀρχιεπίσκοπο Σεραφεῖμ. Ὁρίσε τοποτηρητές. Στά Μέγαρα τόν Κορινθίας, ὁ ὁποῖος προσωπικά τηλεφώνησε καί παρήγγειλε νά τόν μνημονεύουν καί στά Μεσόγεια τόν ἀρχιμανδρίτη Δαμασκηνό Χαλκίτη. Τοῦ ἀπάντησα διαμαρτυρούμενος καί ἐπιφυλασσόμενος διά πᾶν κανονικόν καί νόμιμον δικαίωμα».

Στίς 22 Μαΐου 1974 ἔγιναν οἱ πρῶτες ἐκλογές μέ τόν νέο Ἀρχιεπίσκοπο. Ἡ ἐπιλογή τῶν προ-

σώπων ἔγινε σέ ἄτυπη συνεδρία φατρίας ἐπισκόπων καί μέσα ἀπό ἔντονες ἀντεγκλήσεις τῶν συνέδρων γιά τήν ἐπικράτηση τῶν ἐκλεκτῶν τους καί σκληρές ὑβρεῖς πρὸς τόν Ἀρχιεπίσκοπο Σεραφεῖμ. Οἱ ἐκλογές αὐτές ἀνέδειξαν καί τούς ἀντικανονικούς διαδόχους τοῦ μακαριστοῦ μητροπολίτη μας στά Μέγαρα καί τά Μεσόγεια, Βαρθολομαῖο καί Ἀγαθόνικο ἀντίστοιχα.

Στίς 13 Ἰουνίου ἀποτολμήθηκε ἡ πρώτη βίαιη κίνηση τῆς Συνόδου. Ξαφνικά, πῆρε τήν ἀπόφαση νά θεωρήσῃ τούς Ζακύνθου Ἀπόστολο καί Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων Κωνσταντῖνο ἀντικανονικούς. (Σημειωτέον ὅτι στή συνεδρίαση τῆς 28ης Μαρτίου οἱ δυό αὐτοί μητροπολίτες εἶχαν ἀναγνωριστεῖ ὡς κανονικοί). Οἱ δυό πρῶτες ἐκπτώσεις μητροπολιτῶν, λοιπόν, ἀπό τήν «Ἱεραρχία», χωρίς καμιά ἀπολύτως δικαστική διαδικασία ἦσαν πλέον γεγονός. Τή μέρα αὐτή, ἐπίσης, ἀποφάσισαν νά ξεκινήσουν δικαστική διαδικασία κατά τοῦ Πολυανῆς καί Κιλκισίου Χαρίτων, πού μέ κείμενά του πρὸς ὅλους τούς ὑπεύθυνους, ἐκκλησιαστικούς καί κρατικούς, ἐξέφραζε συνεχῶς τήν ἀντίθεσή του στά τεκταινόμενα. (Σημειωτέον ὅτι, ἀντί νά ὁ-

λοκληρωθοῦν οἱ ἀνακρίσεις καί νά δικασθεῖ, ὁ Σεραφεῖμ προτίμησε -τό πῖο εὐκολο- νά τόν κηρύξει, ἀργότερα, ἔκπτωτο ἄνευ διαδικασίας δικαστικῆς).

Καί ἦλθε καί ἡ δεύτερη ἀπόφαση τῆς Συνόδου. Κατά τή συνεδρίαση τῆς 25ης Ἰουνίου 1974 χωρίς καμιά εἰδοποίηση ἡ Σύνοδος ἀποφάσισε τήν ἀπομάκρυνση τοῦ μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου. Τό σκηνικό πάντα ἴδιο: Διαδικασία ἀστραπή, χωρίς ἀπαγγελία κατηγορίας, χωρίς ἀνακρίσεις καί ἐκκλησιαστικά δικαστήρια. Οἱ συνοδικοί ἰσχυρίστηκαν ὅτι τούς δίνει αὐτό τό δικαίωμα ἡ 3 Συντακτική Πράξη, παρ' ὅλον ὅτι αὐτή δέν μίλαγε ρητά γιά τήν ἔκπτωση Ἀρχιερέων ἀπό τούς θρόνους τους (γί' αὐτό καί χρειάστηκε νά βγεῖ καί ἡ 7 Συντακτική Πράξη, πού δημοσιεύθηκε στίς 2 Ἰουλίου 1974 καί ἔδινε τό δικαίωμα νά κηρῡσ-σωνται ἔκπτωτοι «ἀρχιερεῖς οἵτινες δι' ἐνεργεῶν καί ἐκδηλώσεων των, διαταράσσουν τήν εἰρήνη καί τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας», δηλαδή, μέ ἄλλα λόγια, καθένas πού μποροῦσε νά διαφωνεῖ πρὸς τήν ἀκραία ἐκτροπή πού εἶχαν πάρει τά πράγματα τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας. Τήν 7 Συντακτική Πράξη χρησιμοποίησαν γιά νά ἐκδιώξουν τούς ἐπόμενους 9 μητρο-

πολίτες). Δεῖτε γιά τήν ὅλη διαδικασία πού τηρήθηκε γιά τήν ἔκπτωση τοῦ Ἀττικῆς Νικοδήμου στό Ντοκουμέντο πού παραθέτουμε σέ ἄλλο σημεῖο τοῦ περιοδικοῦ. Στό προσωπικό ἡμερολόγιό του ἀρχίζουν νά καταγράφονται ἐμπειρίες σταυροῦ καί μαρτυρίου.

«25-06- 1974. Εὐχαριστῶ τόν Κύριό μου γιά τή σημερινή περπύετα. Μέ πρότασι τοῦ Κορινθίας ἀπεφάσισαν νά μέ κηρύξουν ἀντικανονικό. Ὑπέρ τῆς προτάσεως ἐψήφισαν 19. Κατά 9. Αἰσθάνομαι πολὺ ἡρεμος. Μέσα στήν ἐπισκοπική διακονία τήν πρώτη θέσι τήν ἔχει ὁ σταυρός. Παρακαλῶ τόν Κύριό μου νά μέ ἀξιώσῃ νά τόν σηκώνω μέ θάρρος καί ἀφοσίωσι στό θέλημά του.

Ὅλο τό ἀπόγευμα μέχρι ἀργά τό βράδυ μέ συνεκίνησαν οἱ ἐκδηλώσεις πολλῶν ἀνθρώπων.

Τό πρωί ἐπισκέφθηκα τόν Κίτρους στό Νοσοκομεῖο. Ἀκριβῶς τήν ὥρα πού στή Σύνοδο ἔπαιρναν τήν ἀπόφασιν νά μέ καταδικάσουν. Δέν τοῦ ἔκανα καθόλου λόγο γιά τά θέματα αὐτά».

Δέν μποροῦσε ποτέ νά φανταστεῖ ὁ ἐπίσκοπός μας τέτοιο μέγεθος μισαδελφίας ἀπό μερίδα τῶν ἐπισκόπων (νά σκεφτεῖ κανεῖς ὅτι καταδικάσθηκε μόλις ἀπό 19 ἐκ τῶν 78 ἐπισκόπων τῆς

Στιγμές ἐκκλησιαστικῶν φρικαλεοτήτων

Γιά νά ἔρθουμε σέ μιά ἀμεσότητα μέ τά γεγονότα πού καταδεικνύουν τό μέγεθος τῆς αὐθαιρεσίας, τῆς παρανομίας καί τῆς ἀντικανονικότητας τῆς ἐκπτώσεως τοῦ μακαριστοῦ μητροπολίτη μας Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου ἀπό τόν ἐπισκοπικό θρόνο του, φέρνουμε στή δημοσιότητα ἕνα ἀνέκδοτο ντοκουμέντο. Φανερώνει τήν πλήρη ἀδιαφορία τῶν πρωτεργατῶν τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτῆς θύελλας γιά τή ζημιά πού ἐπρόκειτο νά κάνουν στό πανάγιο Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἀποδεικνύει τήν ἀσυδοσία, τή σκληρότητα καί τήν ἀναλγησία πού ἔδειξαν οἱ ὑπαίτιοι.

Τό ντοκουμέντο αὐτό εἶναι μιά ἀπομαγνητοφωνημένη τηλεφωνική συνομιλία τοῦ μητροπολίτη μας, Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου, μέ τόν μητροπολίτη Μυτιλήνης Ἰάκωβο, ὁ ὁποῖος ἦταν μέλος τῆς συνόδου πού τόν ἔκανε ἐκπρωτο. Τόν ἐνημερώνει, λοιπόν, τί ἀκριβῶς συνέβη στή συνεδρία τῆς συνόδου αὐτῆς στίς 25-6-1974.

Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας). Κι ἔτσι, μέσα σέ ἕνα διάστημα ἐνός μήνα ὑπέστη δυό φορές βίαιη ἐκτόπιση χωρίς καμιά ἐξήγηση, ἀναγκάστηκε σέ σκληρό χωρισμό ἀπό τά πνευματικά του παιδιά.

Τό μέλλον μετά τήν ἀπόφαση αὐτή προδιαγραφόταν ζοφερό:

Ἐκδοση διατάγματος ἐκπτώσεως γιά τόν Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικόδημο, ὁρισμός τοποτηρητή καί στήν Ἀττική καί, τέλος, ἐκλογή ἄλλου μητροπολίτου γιά τήν Ἀττική, ἔξωση ἀπό τό ἐπισκοπεῖο καί πορεία πρὸς τήν ἐξορία. Ἀρχιμ. Εἰρηναῖος Μπουσδέκης

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: ...Λέει, ...Είναι κανονικός καί δέν ψηφίζω διότι δέν ὑπάρχει θέμα κανονικότητος. Καί οἱ 19 αὐτοί ἐψηφισαν...

ΑΤΤΙΚΗΣ: Τί νά ποῦμε. Καί τί ἀπόφαση πήραν τώρα; Ὅτι; Τί εἶμαι ἐγώ;

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Δέν εἶστε κανονικός.

ΑΤΤΙΚΗΣ: Ἄρα;

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: 19 ψήφους.

ΑΤΤΙΚΗΣ: Ἄρα;

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Ἡ Μητρόπολη θά κηρυχθεῖ ἐν χηρείᾳ. Ὅταν βγεῖ τό Διάταγμα, θά διορίσει Τοποτηρητήν.

ΑΤΤΙΚΗΣ: Γιατί νά διορίσει;... Ἐπρεπε νά φέρει τόν Ἰάκωβο (Βαβανάτσο) τότε. (*Ἄν ἡ ἀντικανονικότητα εἶχε αἰτία ὅτι ὁ Ἰάκωβος ἦταν κανονικός, γιατί δέν ἀποκαθίσταται ὁ Ἰάκωβος;)

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Ἐμένα... Στό διὰ-λεμμα συνεπλάκημεν μέ τόν Πρωτόν καί μοῦ εἶπε: μή νομίζεις ὅτι θά φέρω ἐγώ τόν Ἰάκωβο πίσω. Νά κοποῦν τά χέρια μου καί τά δυό, ἐάν φέρω ποτέ τόν Ἰάκωβο πίσω.

ΑΤΤΙΚΗΣ: Ναί, ἀλλά αὐτό τί σημαίνει; Αὐτό τί σημαίνει; Ὅταν λένε ὅτι ἀντικανονικός εἶμαι ἐγώ, διότι εἶναι θέμα Ἰακώβου, ἔπρεπε νά τόν φέρει. Πῶς θά κάνει ἄλλη ἐκλογή; Αὐτός δέν θά εἶναι ἀντικανονικός; Ὁ Ἰάκωβος ἐξακολουθεῖ νά ζεῖ. Καί ἐξακολουθεῖ νά εἶναι... ὅπως ἦταν καί γιά μένα, ἦταν καί γιά τόν ὅποιον δὴποτε ἄλλον. Τί πράγματα εἶναι αὐτά;

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Εἶπανε καναδυό, ὁ Μαρωνείας (*Τιμόθεος Ματθαϊάκης) καί οἱ ἄλλοι, νά περιμένουμε νά δημοσιευθεῖ ὁ νέος νόμος τῶν δικαστηρίων, νά κάνει ἔφεση ὁ Ἰάκωβος, καί, ἂν ἀπαλλαγεῖ ἀπό τήν κατηγορία, τότε νά σκεφθοῦμε ἐάν πρέπει νά ἐπανέλθει ἢ ὄχι.

ΑΤΤΙΚΗΣ: Τί νά πεῖ κανεῖς!

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Ὑπομονή χρειάζεται. Τί νά κάνουμε; Αὐτά δέ θά πάν' πολύ. Θά πέσουν ὅλα.

ΑΤΤΙΚΗΣ: Μά, γέροντα, τί πράγματα εἶν' αὐτά;

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Ὅταν πέσει τό κα-

θεστώσ τό πολιτικό. Δυστυχώς, τούς ἐνθαρρύνει τό πολιτικό καθεστώς. Ἐχουν τήν δύναμιν, τήν ἀντλοῦν τήν δύναμιν ἀπ' τήν πολιτεία. Ἀπό ἓναν ὑπουργόν ἐλεεινόν καί ἄθλιον, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ἀρχή τοῦ κακοῦ... (*ὁ Ὑπουργός Παιδείας Παναγιώτης Χρήστου)

ΑΤΤΙΚΗΣ: Ἐκανε εἰσήγηση ὁ Σεραφεῖμ στήν ἀρχή;

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Δυό λέξεις εἶπε. Σηκώθηκε... σταματήστε... τήν προηγούμενη ἐβδομάδα... Τώρα εἶναι ἡ σειρά τοῦ Ἀττικῆς Νικοδήμου. Νά ἀποφανθεῖ ἡ Ἱεραρχία, παρακαλῶ, ἐάν εἶναι κανονικός ἢ ὄχι. Ποιός θά μιλήσει; Ποιός θά μιλήσει; Κανείς. Κανείς. Κανείς. Ἐν τέλει, μίλησα ἐγώ. Μετά ἀπό μένα ἄρχισε ἡ ψηφοφορία. Εἶπε, θέλει νά πεῖ κανείς τίποτα, κανείς ἄλλος; Τίποτα. (*Οἱ περισσότεροι ἀπό τούς μητροπολίτες πού συμμετεῖχαν περίμεναν ἀνταλλάγματα ἀπό τίς ἐκπτώσεις τῶν Ἀρχιερέων καί δέν ἔφερναν τήν παραμικρή ἀντίδραση)

ΑΤΤΙΚΗΣ: Ὁ Κοζάνης (*Διονύσιος) δέν εἶπε τίποτα;

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Ὁχι, τίποτα. Ὅταν ἦρθε ἡ σειρά του νά ψηφίσει, εἶπε: ἐγώ τοῦτο μόνο θά πῶ, ὅτι αὐτά πού κάνουμε δέν εἶναι κανονικά πράγματα. Ὀνόμασα τήν ἀπόφασιν τῆς Ἱεραρχίας, λέει, ἀπόφασιν αὐτοκτονίας καί παραφροσύνης. Καί ἐξακολουθῶ νά τό πιστεύω αὐτό, ὅτι παρεφρονήσαμεν, ὅτι αὐτοκτονοῦμεν μέ αὐτό πού κάνουμεν. Τοῦ εἶπαν ὅτι ἦρθε στήν Κηφισιάν, στήν Μητρόπολιν σου καί κάθισε τέσσερις ὥρες. Καί διεμαρτύρετο. Ἐγώ, λέγει, εἶμαι βαρὺς στίς ἐπισκέψεις καί δέν πηγαίνω. Πότε πῆγα, λέει.

ΑΤΤΙΚΗΣ: Ποιός; Ὁ Κοζάνης;

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Ναί. Τόν κατηγορησαν ἄλλοι ὅτι πῆγε στήν Ἀττική, ἦρθε στήν Μητρόπολιν σου.

ΑΤΤΙΚΗΣ: Ὁχι, δέν ἦρθε ὁ ἄνθρωπος ποτέ.

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Ἐπίσης, εἶπαν καί ὅτι στήν Μητρόπολιν Τρίκκης, στά Μετέωρα, συνῆλθαν περί

τούς τριάντα Ἀρχιερεῖς καί τόν ἐξέλεξαν Ἀρχιεπίσκοπον, τόν Κοζάνης. (*δύο ψέματα πού ἀποδεικνύουν τήν κακοήθεια αὐτῶν πού τά διέδωσαν).

ΑΤΤΙΚΗΣ: Ὑπάρχει καί Θεός πάνω ἀπό τό κεφάλι μας καί ὁ Θεός κάποτε θά μιλήσει.

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Βεβαίως, ὑπάρχει ὁ Θεός.

ΑΤΤΙΚΗΣ: Τί νά πῶ γέροντα; Αὐτό εἶναι Ἱεραρχία; Αὐτό εἶναι Ἐκκλησία; Εἶναι Ἐκκλησία αὐτό τό πράγμα;

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Πάρε τή μάνα σου καί ἔλα στή Μυτιλήνη. Ἐλα μερικούς μῆνες ἐκεῖ πέρα νά ξεκουραστεῖτε, ἕως ὅτου ἔρθει ἡ ἄλλη μέρα ἡ μεγάλη καί ἐπιφανής, νά ῥθεῖ ἡ δικαιοσύνη.

ΑΤΤΙΚΗΣ: Ἐχει ὁ Θεός. Ἐχει ὁ Θεός. Πιστεύω, εἶμαι πολύ ὑπερήφανος διότι διώκομαι ἀπό ἕνα τέτοιο καί ἐκκλησιαστικό καί πολιτικό καθεστῶς.

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Ναί, ναί.

ΑΤΤΙΚΗΣ: Ὅταν διώκεται κανεῖς ἀπό ὅλην αὐτή τήν ἀθλιότητα,

νομίζω ὅτι πρέπει νά αἰσθάνεται ὑπερηφάνεια. Ἐάν εἶχα κάνει κάτι εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας, θά ἤμουν ἔτοιμος νά δικασθῶ.

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Βέβαια, ποιός τό 'πε; Ἐσύ εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος καί ἔχεις δίκαιο νά τά λές ὅλα αὐτά, διότι ὑπηρετήσε ἐκεῖ ἑφτά χρόνια στήν Μητρόπολιν σου. Ὅχι, λέγω. Ἐγώ θλίβομαι διά τό ποδοπάτημα πού ὑφίστανται οἱ Ἱεροί Κανόνες.

ΑΤΤΙΚΗΣ: Ἐδῶ πρόκειται περί...

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Ἐγώ εἶπα καί τό ἄλλο, ὅτι ὑπάρχει ἄρθρο τό ὅποιον ἰσχύει ἀκόμα. Διότι ἰσχύει ἀκόμα ὁ παλαιός Καταστατικός Χάρτης. Οὐδεῖς Ἀρχιερεὺς ἐκβάλλεται -τό λέει μέσα- ἄνευ τελεσιδίκου ἀποφάσεως ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων. Ποῦ εἶναι τά δικαστήρια; Τό Δικαστήριο θά κρίνει ἐάν εἶναι κανονικός ἢ ἐάν δέν εἶναι. Ποῦ εἶναι; Ἐγινε ἀνάκρισις; Ἐγινε ὁ φάκελος; Πρωτοβάθμιον ποῦ εἶναι; Δευτεροβάθμιον; Κ.λπ.

ΑΤΤΙΚΗΣ: Καλά αυτό είναι και ποινικῶς κολάσιμο, δηλαδή. Ὁλη αὐτή ἡ ἱστορία εἶναι καὶ ποινικῶς κολάσιμη.

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Λέει, μάς δίνει τό δικαίωμα αὐτό -εἶπε ὁ Κορινθί-
ας- ἡ Πράξη ... (*ἢ 3 Συντακτική
Πράξη τοῦ Ἰωαννίδη) νά κρί-
νουμε ἐπὶ τῆς κανονικότητος τῶν
ἀρχιερέων.

ΑΤΤΙΚΗΣ: Ναί, ἀλλά δέν ἔχει τό
δικαίωμα νά κάνει κατάχρηση
ἐξουσίας. Αὐτό δέν τό ἔχει τό
δικαίωμα. Πρέπει νά κρίνει, πρέ-
πει νά εἶναι αἰτιολογημένο. Ἐάν
ἐγώ εἶμαι ἀντικανονικός, ἔπρεπε
καί οἱ δύο πού μπῆκαν ἐκατέρω-
θεν (*ὁ “Μεγάρων” καί ὁ “Με-
σογαίας”) νά εἶναι καί αὐτοὶ ἀντι-
κανονικοί. Ἡ πρέπει νά γυρίσει
ὁ Ἰάκωβος...

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Διότι καί αὐτοὶ οἱ
ὁποῖοι ἐξελέγησαν προχθές καί
ἐχειροτονήθησαν...

ΑΤΤΙΚΗΣ: Γι' αὐτούς δέν ζεῖ ὁ
Ἰάκωβος; Γιά μένα ζεῖ μόνο; Τί
πράγματα εἶναι αὐτά; Αὐτά... οἱ
ἴδιοι ἔρχονται σέ ἀντίφαση. Τί
νά κάνουμε; Δόξα τῷ Θεῷ.

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Θά περάσει καί
αὐτή ἡ δοκιμασία. Ἐχει ὁ Θεός.

ΑΤΤΙΚΗΣ: Ὑπάρχει Θεός.

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Ἡ δικαιοσύνη θά
διαλάμψει.

ΑΤΤΙΚΗΣ: Δόξα τῷ Θεῷ.

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Ἄντε τήν εὐχή
σου.

ΑΤΤΙΚΗΣ: Τήν εὐχή σας. Τήν
εὐχή...

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ:

α) Ἀπό ποῦ καί ὡς ποῦ δέχεται ἡ
μειοψηφία τῆς Ἱεραρχίας (ἀρχι-
κά ἦταν 32) νά κρίνει τήν κανο-
νικότητα τῆς πλειοψηφίας (τῶν
υπόλοιπων 34) ἐπειδὴ τῆς ἔδω-
σε αὐτό τό δικαίωμα ὁ κοσμικός
νομοθέτης; Εἶναι ἢ δέν εἶναι αὐτό
ἐπέμβαση τῆς πολιτείας στά in-
terna τῆς Ἐκκλησίας; (υποκινη-
τής, βέβαια, τῆς ἐπέμβασης αὐτῆς
τῆς πολιτείας ἦταν ὁ Σεραφεῖμ).
Πῶς νομιμοποιεῖται τό σῶμα
τῶν ἐπισκόπων αὐτῶν ἀπό πλευ-
ρᾶς κανονικοῦ δικαίου νά κάνει
τήν κρίση αὐτή;

β) Ἄν μοναδικός σκοπός τῆς συν-
όδου ἦταν ἡ ἀποκατάσταση τῆς
κανονικῆς τάξεως, μέ τήν ἔκπτω-
ση τοῦ Ἀττικῆς Νικοδήμου, γιατί
δέν ἀποκατέστησαν αὐτόματα
τόν «ἀντικανονικῶς» (κατά τήν

Σταυρωθήτω

Ἡ καύχησις ἀλλὰ καί τό ὄνειδος νά κατασφραγίζουν μαζί τήν ἀφετηρία τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἐσταυρωμένος ὁ ἀνεύθυνος γιά νά αὐγάσει ἡ νέα ἡμέρα τῆς ζωῆς γιά τό γένος τῶν ἀνθρώπων. Μαινόμενος ὁ ὄχλος.

γνώμην τους) έκτοπισθέντα Ἰά-
κωβο:

γ) Ἀφροῦ ἤθελαν νά ἀποκαταστήσουν τήν «κανονική τάξη», γιατί τεμάχισαν τήν μητρόπολη τοῦ διῆδεν «κανονικοῦ» μητροπολίτου καί δώσανε τά κομμάτια (Μέγαρα καί Μεσόγαια) σέ ἄλλους μητροπολίτες;

δ) Ἄν ἡ ἔκπτωση τοῦ Ἰακώβου, πού δικάστηκε ἀπό ἐκκλησιαστικό δικαστήριο καί καταδικάσθηκε, ἦταν «ἀντικανονική»(!), πόσο μάλλον ἀντικανονική ἦταν ἡ ἐκτόπιση τοῦ Νικόδημου χωρίς τήν παραμικρή δικαστική διαδικασία.

ε) Ἄς δίνανε τὴν δυνατότητα τῆς
 ἔφρασης στὸν Ἰάκωβο Βαβανά-
 τσο, ἄς τὸν δίκασαν, ἄς τὸν ἀδῶ-
 νωναν (ἂν ἡ συνείδησή τους τοὺς

Καύχηση γιά τόν ἀνεύθυνον
καί μαζί ἀνεξίτηλο τό ὄνει-
δος γιά τό λαό πού δάνεισε
τήν φωνή του γιά νά προσ-
φέρει καί ἐπαναλάβει περισ-
σῶς τήν λέξη τῆς καταδίκης
«Σταυρωθῆτω».

ἦθος γνώριμο μιά πού τό

τό ἐπέτρεπε) καί, ἂν εἶχαν τό κουράγιο νά ὑποστοῦν τή γενική κατακραυγή τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἃς τόν ἐπαναποθετοῦσαν στήν Ἀττική. Αὐτό σημαίνει ἀποκατάσταση τῆς «κανονικῆς τάξεως».

στ) Για την ιστορία, νά θυμίσουμε ότι μετά την πλήρωση της μητροπόλεως Ἀττικῆς ἀπό τόν Δωρόθεο, δόθηκε, πράγματι, δυνατότητα στόν Ἰάκωβο Βαβανάτσο νά κάνει ἔφεση. Δικάστηκε, ἀδωώθηκε καί ἀποκαταστάθηκε ἡθικά(!!!)

Ἡ ἱστορία δὲ στιγματίζει αὐτὴ τὴν παρωδία στὴν ὅλη διαδικασία ἔκπτωσης τοῦ μακαριστοῦ μητροπολίτη μας, ποὺ διήρκεσε κάποια λεπτά καὶ ἐξελίχθηκε ὅπως γλαφυρά καὶ τραγικά περιγράφει ὁ Μυτιλήνης Ἰάκωβος.

συναντᾶς συχνά στήν πορεία γιά τήν ἀνακαίνιση τοῦ κόσμου. Μόνιμη ἡ σιωπή, πιά μόνιμη ἡ φωνασκία πού παρά τοῦτο δέν ἔχει τήν δύναμη νά ἀπαντήσῃ γιατί ἡ καταδίκη. Μόνον φωνασκεῖ! Καί μόνιμα νά αἰωρεῖται χωρίς νά βρίσκει ἀπάντηση τό ἐρώτημα «*τί γάρ κακόν ἐποίησεν*». Πρόσφατα βιώσαμε στούς ἱερούς ναούς τό δράμα τῆς τελικά ἀδύναμης δύναμης τῶν γραμματέων.

Οἱ αἰῶνες διερωτῶνται μάταια καί περιμένουν τήν ἀπάντηση. Καθώς μόνον ἀγαθόν διακρίνουν. Συνηθισμένη πρακτική στήν ζωή τῆς ποιμένης τοῦ καλοῦ ποιμένα. Τήν διακρίναμε καί ἔμπονα διαπιστώσαμε σάν λαός τοῦ Θεοῦ καί στό πέρας τοῦ μαρτυρίου ἑνός ἐπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας μας. Τριανταεπνέα χρόνια αἰωρεῖτο ἡ κραυγή «*Σταυρωθήτω*» καί ταυτόχρονα φούντωνε ἡ ἀπορία τί γάρ κακόν ἐποίησε αὐτός καί οἱ συμμάρτυρές του. Μά ὁ ὄχλος -μικρή σημασία ἔχει ποιοί τόν συγκροτοῦν- δέν ντρεπόταν νά φωνασκεῖ χωρίς εὐθύνη τό Σταυρωθήτω χωρίς νά ἀναβλύζει ἀπό μέσα του τό φιλότιμο νά ἀπαντήσῃ στό ἐρώτημα. Δέν τούς

προίκισαν μέ τήν ἀρετή νά ἀπαντοῦν. Σιωπή ἢ συνήθως φαιδρολογίες. Δέν κατανόησαν ὅλοι αὐτοί ποτέ ὅτι ὁ Σταυρός τιμᾶ καί ἡ κακία ἀτιμάζει, ἀνοίγουν τόν δρόμο γιά τήν ἀνάσταση, ἀλλά καί γιά τήν αἰώνια καταδίκη. Οἱ κραυγές κάποτε καταπαύουν. Ἡ ἐνοχή ὅμως μένει ἀκατάπαυστα, ἀκέραια καί αἰώνια. Συνοδεύει καί καταδιώκει τούς γραμματεῖς καί φαρισαίους κάθε ἐποχῆς γιατί ἡ μνήμη ἀπίστησε καί ἡ διάκριση ἐγκαταλείπει προκλητικά τους τάχα δυνατούς; Γιά νά προσφέρουν διδαχή νά ταπεινώνουν ἀμετάκλητα τούς «*ἄρχοντες*» (:), οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία.

Κωνσταντῖνος Κούκης

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Μηνιαῖο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτῆτης-Ἐκδότης

ὁ Ἀρχιμανδρίτης

Εἰρηναῖος Μπουσδέκης

Διεύθυνση

190 11 Αὐλών-Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντῖνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ Κυρός ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

(Στον απόηχο τῆς Κοιμήσεώς του)

Τὴν 1η Ἀπριλίου ἐκοιμήθη ὁ πνευματικός μας πατέρας, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Κυρός Νικόδημος. Ὁ μακαριστός Ἱεράρχης ἀποτέλεσε ἐξέχουσα φυσιογνωμία, πού ὡς ἀστέρας πρώτου μεγέθους διέλαμψε στό ἐκκλησιαστικό στερέωμα. Διακρινόταν ὄχι μόνο γιὰ τὴ σοφία τῆς σκέψεώς του καὶ γιὰ τὴ δύναμη τοῦ λόγου καὶ τῆς γραφίδας του, ἀλλὰ πρό πάντων καὶ κυρίως γιὰ τὴν ἀγία βιοτὴ του, τό ἄσπογο ἦθος του, τόν ἔνθεο ζῆλο του, τό ἀκέραιο ἐκκλησιαστικό του φρόνημα, τὴν ἐντιμότητα καὶ τὴν ἀγωνιστικότητά του, τὴ βαθιὰ θεολογική του κατάρτιση καὶ τό σπουδαῖο πατερικό θεολογικό του στοχασμό.

Αὐτές οἱ πολλές ἀρετές του καὶ τὰ πλούσια προσόντα του, μέ τὰ ὁποῖα κατὰ πλησμονὴ τόν εἶχε

προικίσει ἡ Θεία Πρόνοια, εἶναι «πασίδηλα», γιὰ νὰ χρησιμοποιήσουμε νομικὴ ὀρολογία, τὰ γνωρίζουν καὶ τὰ ἀναγνωρίζουν οἱ πάντες, καὶ «οἱ ἐγγύς καὶ οἱ μακράν» καὶ ὡς ἐκ τούτου δέν χρῆζουν οὔτε ἀποδείξεως οὔτε ὑπομνήσεως. Ἐκεῖνο, ὅμως, πού τόν διέκρινε χαρακτηριστικὰ ἦταν ἡ πιστὴ τήρηση τῆς ἱερῆς ἐπισκοπικῆς του ἀποστολῆς, τὴν ὁποία ἀνῆγε στό ὑπερῶν τῆς Πεντηκοστῆς καὶ ἡ αὐστηρή καὶ χωρὶς καμμιὰ παρέκκλιση προσήλωση στὴν κανονικὴ ἐκκλησιαστικὴ τάξη, μέ ὅποια προσωπικὴ θυσία καὶ μέ ὅποιο προσωπικό κόστος.

Ἀκολούθησε μία ἔμπονη ἀρχιερατικὴ πορεία σαράντα καὶ πλέον ἐτῶν. Πορεία μαρτυρίας καὶ μαρτυρίου, προσηλωμένος καὶ ἀμετακίνητος στὴν κανονικὴ ἐκκλησιαστικὴ τάξη. Καὶ στὴν ἱερὴ αὐτὴ ἀγωνι-

στική του πορεία υπέστη πολλές αντικανονικές και διαδοχικές διώξεις, πολλές ταπεινώσεις και πολλές προσβολές από τούς κατά καιρούς διοικοῦντες τήν Ἐκκλησία καί τούς παράγοντές της.

Το ἔτος 1974, κατά τήν περίοδο τῆς δικτατορίας Ἰωαννίδη, ἡ τότε φίλα προσκείμενη πρὸς ἐκεῖνο τό καθεστώς ἐκκλησιαστική ἡγεσία, κήρυξε «*ἐκπτωτο*» τό μακαριστό Γέροντα καί μαζί του καί ἄλλους ἔνδεκα ἄξιους καί ἀνεπίληπτους Μητροπολίτες καί τούς ἀπεμάκρυνε «*βιαίως*» (ὁ χαρακτηρισμός ἀνήκει στό Μακ. Χριστόδουλο) ἀπό τό ποίμνιό τους, χωρίς νά τούς ἀποδοθεῖ κανένα ἐκκλησιαστικό παράπτωμα, χωρίς δίκη, χωρίς καμμιά διαδικασία, χωρίς ἀπολογία οὔτε καν ἀκρόαση, μέ βάση ἀποκλειστικά καί μόνο τίς ἐπαίσχυντες συντακτικές πράξεις τῆς δικτατορίας. Ἐπί πλέον, οἱ «*ἐκπεσόντες*» Ἱεράρχες στερήθηκαν καί τοῦ στοιχειώδους δικαιώματος τῆς προσβολῆς τῶν καθαρὰ διοικητικῶν (βλ. δικτατορικῶν) ἐκπτωτικῶν πράξεων ἐνώπιον τοῦ Ἀνώτατου Ἀκυρωτικοῦ Δικαστηρίου (Σ.τ.Ε.) γιά τόν συνταγματικῶς ἐπιβαλλόμενο δικαστικό ἔλεγχο. Καί ὅταν αὐτό τούς ἐπιτράπηκε μεταδικτα-

τορικά καί μετά 14 ἔτη ἀπό τήν ἀποκατάσταση τῆς δημοκρατίας, μέ βάση τό νόμο 1816 (ἄρθ. 15), πού δημοσιεύθηκε στίς 15.11.1988 ἐπὶ ὑπουργίας Ἀγ. Κουτσογιωργα, καί οἱ ἐμπερίστατοι Μητροπολίτες προσέφυγαν στό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας, δικαιώθηκαν ἅπαντες πανηγυρικά καί ἀκυρώθηκαν οἱ παράνομες ἐκπτώσεις τους ἀπό τό χρόνο πού τούς εἶχαν ἐπιβληθεῖ.

Ἐπακολούθησαν τριάντα περὶ πού ἀκυρωτικές ἀποφάσεις τοῦ ἴδιου δικαστηρίου, πού ἀφοροῦσαν στίς μετέπειτα ἐξελίξεις ἐπάνω στό ἴδιο ζήτημα. Καί ὡς ἐπισφράγισμα ὅλης αὐτῆς τῆς δικαστικῆς διαδικασίας ἦλθε ἡ 1028 ἀπόφαση τῆς Ὀλομέλειας τοῦ Ἀνώτατου αὐτοῦ Δικαστηρίου (δημοσίευση 11.6.1993), μέ τήν ὁποία κρίθηκε «***A-METAKΛΗΤΑ***», ὅτι οἱ παραπάνω Ἱεράρχες εἶναι οἱ μόνοι «*νόμιμοι καί ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτες στίς ἑδρες τους*».

Ἡ τότε διοικοῦσα Ἐκκλησία ἀντέδρασε στήν παραπάνω ἀμετάκλητη δικαστική κατάληξη τοῦ θέματος, παραβιάζοντας προδήλως τίς ρητές συνταγματικές διατάξεις. Ἐνέργεια, ἡ ὁποία μάλιστα προκάλεσε καί εἰσαγγελική παρέμβαση μέ τήν ἄσκηση ποινικῆς

διώξεως σέ βάρος συνοδικῶν Ἱεραρχῶν γιά παράβαση συνταγματικῶν ἐπιταγῶν.

Καί περαιτέρω, ἡ τότε ἐκκλησιαστική διοίκηση, μέ μοναδικό σκοπό νά ἀνακοπεῖ ἡ δικαστική πορεία τῶν ὑποθέσεων στό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας (βλ. δήλωση Μητροπολίτη Μετεώρων στά πρακτικά της Δ.Ι.Σ. τῆς 1.9.1998), ἐπινόησε καί ἐφευρε, τόν Αὐγουστο τοῦ 1993, τά ἀνυπόστατα, ἀντικανονικά καί παράνομα «Ἐπιτίμια Ἀκοινωνησίας», τά ὁποῖα ἐπέβαλε «διά βοῆς καί ἐλαφρᾶ τῇ καρδίᾳ!», ὅπως χαρακτηριστικά ἐπισήμανε ὁ Μητροπολίτης Λαγκαδᾶ στή Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς 7.10.1998 (βλ. πρακτικά), μέ τά ὁποῖα ἀπέκοψε τοὺς ἐναπομείναντες πλέον τρεῖς Ἀρχιερεῖς ἀπό τό Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας. Τά ἄθλια καί ἀνυπόστατα αὐτά ἐπιτίμια ἐπικρίθηκαν καί ἀπό διαπρεπεῖς ἀκαδημαϊκοὺς διδασκάλους καί ἀπό θαρραλέους Ἱεράρχες καί θά ἦταν περιττό νά τά ἐπαναλάβουμε.

Ἡ παραπάνω ὁμως ἐπιβολή τῆς «Ἀκοινωνησίας» στοὺς τρεῖς Μητροπολίτες ἔφερε τά ἐντελῶς ἀντίθετα ἀποτελέσματα στό εὐσεβές πλήρωμα, τό ὁποῖο, παραγνωρίζοντας τήν ἀντεκκλησιαστική

αὐτή ἐνέργεια, ἔσπευδε στά πνευματικά καταφύγια τῶν «ἀκοινωνητῶν!» Ἀρχιερέων, γιά νά μετασχησθῇ στή μυστηριακή ζωή, γιά νά τύχει τῆς εὐλογίας των καί γιά νά ἐνισχυθεῖ πνευματικά ἀπό τό μεστό πατερικό τους λόγο. Ἡ μόνη πού ἔμεινε σέ «ἀκοινωνησία» ἦταν ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία καί τό περιβάλλον της!

Ὁ μακαριστός Γέροντας, πιστός στήν ἐπισκοπική του ἀποστολή καί μέ ἀπόλυτο σεβασμό στήν κανονική ἐκκλησιαστική τάξη, συνέχισε τήν πορεία του μέ προσωπικές θυσίες καί ταπεινώσεις, μέ ὁποιοδήποτε προσωπικό κόστος. Καί ἀξίζει ἐδῶ νά προσθέσουμε τοῦτο τό χαρακτηριστικό. Διαπρεπῆς κληρικός, κήρυκας τοῦ θείου λόγου, σέ ἐπίσημη ἐκδήλωση στήν αἴθουσα τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας, ἀπευθυνόμενος ἀπό τοῦ βήματος στό Σεβ. Νικόδημο τόνισε: **«Ἰστασθε, Σεβασμιώτατε, δίπλα στοὺς μεγάλους πατέρες τῆς Ἐκκλησίας»**. Καί ἕτερος κορυφαῖος ἀκαδημαϊκός διδάσκαλος τῆς Θεολογίας κατ' ἐπανάληψη ὑπενθύμιζε στό Σεβασμιώτατο ὅτι **«Μέ τή ζωή σας γράφετε ΙΣΤΟΡΙΑ καί μέ τήν πέννα σας γράφετε ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ»**. Καί τό ἐπισφράγισμα

τῆς ἀφοσιώσεως τοῦ ποιμνίου στόν ἄξιο καί ἀγωνιστή ποιμενάρχη δόθηκε μέ τό πλῆθος τῶν πιστῶν πού προσήλθε αὐθόρμητα στό Μοναστήρι τοῦ Αὐλώνα στίς παρυφές τῆς Πάρνηθας, γιά νά προσευχηθεῖ καί νά τύχει τῆς εὐλογίας τοῦ Γέροντα κατά τήν ἡμέρα πού τελέσθηκε ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία.

ΕΠΙΜΕΤΡΟ. Ὁ ἐκκλησιαστικός ἱστορικός τοῦ μέλλοντος θά καταγράψει μέ τά μελανότερα χρώματα ὅλα αὐτά τά θλιβερά καί τραγικά γεγονότα πού καλύπτουν σαράντα χρόνια ἐκκλησιαστικοῦ βίου, ἀλλά θά συνδέσει ἀσφαλῶς τά γεγονότα αὐτά καί μέ τούς πρωταγωνιστές καί τούς συνεργούς τους. Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι «*πάλαι τε καί ἐπ' ἐσχάτων*» δημιούργησαν αὐτές τίς ἀντεκκλησιαστικές καταστάσεις, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι συνέπραξαν μέ τό δικό τους τρόπο κατά τήν ἐξέλιξη τῶν γεγονότων καί ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι τά ἀνέχθηκαν καθ' ὅλη τή μακρά αὐτή περίοδο,

θά αἰσθάνονται, θά πρέπει νά αἰσθάνονται, βαρύνοντες τόν ἔλεγχο τῆς συνειδήσεώς τους, σήμερα πού ἡ ἀγία ψυχή τοῦ Δεσπότη περιίπταται στό θρόνο τοῦ δίκαιου Κριτή.

Ἐμεῖς πού σταθήκαμε πολύ κοντά στό μάρτυρα Ἱεράρχη, ὅπως καί στούς ἄλλους ὁμοιοπαθεῖς ἀδελφούς του, καί ζήσαμε μαζί τήν ἔμπονη πορεία τῶν ἀγώνων του, πού ἀπέβλεπαν ἀποκλειστικά καί μόνο στό συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας καί πρὸς δόξα τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἁγίου Θεοῦ, κατεχόμαστε σήμερα ἀπό βαθιά πνευματική πληρότητα καί ἀπό ἀνείπωτη ἠθική ἱκανοποίηση. Καί εὐχαριστοῦμε ἐξ' ὅλης τῆς καρδίας μας τόν Κύριο γιά τήν ἐξαιρετική αὐτή εὐλογία καί γιά τό μεγάλο προνόμιο πού μᾶς ἐπιφύλαξε νά βρεθοῦμε κοντά στόν ἄξιο αὐτό ἱεράρχη, τόν συνεπῆ συνεχιστή τῶν ἀγώνων τῶν ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη του.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΛΩΛΗΣ

ΕΠΙΤΙΜΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΕΦΕΤΩΝ

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

Διεύθυνση: www.el-pliροφορισι.gr

Καί οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο

(γιά μιὰ γνωριμία μέ τό συγγραφικό ἔργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: www.spora.gr